

Arrest

nr. 64 910 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 6 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentenummer REGUL 5613.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 27 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 april 2006 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing

dient verzoeker beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Bij arrest nr. 25 152 van 26 maart 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast.

Op 23 april 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet.)

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 april 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

A., Y. (R.R.: 0000)

nationaliteit: Bielorusland (Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd, waarvan het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar was dit op 15.12.2009 vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Uit het arbeidscontract dat betrokkene voorlegt kan worden afgeleid dat het gaat om deeltijdse arbeid en het loon van betrokkene wordt vermeld als zijnde 680 euro per maand. Het voorgelegde arbeidscontract, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt zoals de getuigschriften aantonen, vriendschapsbanden heeft aangeknoopt zoals de steun brieven doen vermoeden, aangesloten is bij een mutualiteit en in het bezit zou zijn van een SIS kaart en werkbereid is zoals wordt aangetoond doordat betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C, in het verleden reeds tewerkgesteld was en hiervan loonbrieven en een verlopen arbeidscontract voorlegt, in het kader van deze regularisatieaanvraag een werkbelofte en een ingevuld arbeidscontract d.d. 09.12.2009 voorlegt en een attest van werkbereidheid van de VDAB bijvoegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2009 met een beslissing 'procedure afgesloten, zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 3

*jaar en 7 maanden - komt ook niet aan de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asiel procedure.
Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)"*

Op 6 april 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing zonder voorwerp door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30/03/2009.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23.04.2009, hem betekend op 29.04.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"I. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden.

De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.B. omdat een arbeidscontract wordt voorgelegd dat slechts voorziet in deeltijdse arbeid aan

een loon van 680 EUR per maand en dit terwijl partijen ab initio de bedoeling hebben gehad verzoeker voltijds tewerk te stellen aan het wettelijk minimumloon.

Verweester heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweester diende te weten of minstens te beseffen dat op eenvoudig verzoek deze vergissing onmiddellijk recht gezet zou worden, hetgeen ook geschiedde nadat verzoeker kennis kreeg van de weigeringsbeslissing.

Zelfs het verlopen arbeidscontract voldoet aan de gestelde voorwaarden en dient in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag machtiging tot verblijf.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Uit de eenvoudige lezing van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat het bevel is genomen met toepassing van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat aldus de bepaling van artikel 7 is vermeld. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de tweede bestreden beslissing artikel 8 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat, om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet voorleggen, waarvan het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon. De door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en bewijsstukken worden niet aanvaard om een machtiging tot verblijf toe te staan omdat deze elementen geen afbreuk doen aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009 waaraan verzoeker niet voldoet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen correcte redenen worden uiteengezet tot weigering van zijn verblijfsmachtiging. Verweerder diende te weten dat op eenvoudig verzoek de vergissing in verband met het door hem voorgelegde arbeidscontract onmiddellijk zou worden recht gezet, hetgeen ook geschiedde nadat verzoeker kennis kreeg van de weigeringsbeslissing. Zelfs het verlopen arbeidscontract voldoet aan de gestelde voorwaarden en dient in aanmerking te worden genomen. De motiveringsplicht is geschonden gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken.

De Raad merkt op dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat er een motivering ontbreekt omtrent de door verzoeker aangehaalde en voorgebrachte stukken. In de mate verzoeker doelt op het voorgelegde arbeidscontract en "verlopen contract" motiveert verweerder in de bestreden beslissing immers het volgende: *"Uit het arbeidscontract dat betrokkene voorlegt kan worden afgeleid dat het gaat om deeltijdse arbeid en het loon van betrokkene wordt vermeld als zijnde 680 euro*

per maand. Het voorgelegde arbeidscontract, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt zoals de getuigschriften aantonen, vriendschapsbanden heeft aangeknoopt zoals de steun brieven doen vermoeden, aangesloten is bij een mutualiteit en in het bezit zou zijn van een SIS kaart en werkbereid is zoals wordt aangetoond doordat betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C, in het verleden reeds tewerkgesteld was en hiervan loonbrieven en een verlopen arbeidscontract voorlegt, in het kader van deze regularisatieaanvraag een werkbelofte en een ingevuld arbeidscontract d.d. 09.12.2009 voorlegt en een attest van werkbereidheid van de VDAB bijvoegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het raam van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een op 7 december 2009 ingevuld ‘modelformulier’ overmaakte aan het bestuur waarin de voorwaarden om op grond van de situatie omschreven in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 te worden gemachtigd tot een verblijf op duidelijke wijze werden aangegeven en waarop verzoeker aanduidde dat hij meende te voldoen aan deze voorwaarden, waaronder de vereiste over een arbeidscontract van bepaalde duur, van minstens een jaar of van onbepaalde duur te beschikken en de vereiste dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon.

Verzoeker kende bijgevolg de voorwaarden om op grond van voormeld punt 2.8B van de beleidsinstructie tot een verblijf te kunnen worden gemachtigd en er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker heeft trouwens van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. De Raad merkt daarnaast op dat de arbeidsduur en het loon een van de essentiële bepalingen betreffen in een arbeidsovereenkomst, zodat de ongestaafde bewering van verzoeker – dat de vermelding in het aan verweerder voorgelegde arbeidscontract van een deeltijdse arbeid en een loon dat onder het minimumloon ligt terwijl partijen *ab initio* de bedoeling hadden verzoeker voltijds tewerk te stellen aan het wettelijk minimumloon – niet kan aanvaard worden. Het komt voorts aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient toe om ervoor te zorgen dat hij zijn aanvraag onderbouwt met correcte stukken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat op verweerder de verplichting rustte om hem, alvorens een beslissing te nemen omtrent zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op de hoogte te stellen van de vaststelling dat hij volgens het voorgelegde deeltijdse arbeidscontract een inkomen zou verdienen dat onder het wettelijk minimumloon ligt. Verzoeker kan tevens bezwaarlijk beweren dat het “*verlopen arbeidscontract*” voldoet aan de voorwaarde van het criterium 2.8B nu in het ingevuld modelformulier uitdrukkelijk wordt vermeld dat betrokkene over een arbeidscontract dient te beschikken van minstens een jaar of van onbepaalde duur.

Verzoeker maakt de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de “*Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991*” aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak: beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van

Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak: niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 21/12/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker wel degelijk tewerk gesteld zal worden in een voltijdse betrekking aan het minimumloon. Bovendien heeft verzoeker in het verleden steeds op officiële basis gewerkt. Het voorgelegde arbeidscontract alsook de loonbrieven liegen er niet om.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 21/12/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker niet alleen een verlopen arbeidscontract voorlegt, maar ook een attest van werkbereidheid van de VDAB, alsook een belofte tot tewerkstelling en last but not least een arbeidscontract (weliswaar verkeerdelijk ingevuld, doch rechtgezet bij faxschrijven dd. 12/4/2011) en dit weldegelijk aantoont dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt.

Ten onrechte stelt verweerder dat de naar voorgebrachte arbeidsovereenkomst niet in het voordeel van verzoeker kan weerhouden worden.

Verzoeker moet vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als o.a. een werkbelofte.

Verweerder heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4 Vooreerst merkt verweerder in de nota terecht op dat niet de Minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing heeft genomen, doch de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Ook de uiteenzetting in verband met de motiveringsplicht van gerechtelijke beslissingen is in casu niet relevant.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing, voert verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker wijst erop dat hij niet alleen een verlopen arbeidscontract voorlegt, maar ook een attest van werkbereidheid van de VDAB, alsook een belofte tot tewerkstelling en een verkeerdelijk ingevuld arbeidscontract, rechtgezet bij fax van 12 april 2011 en alzo heeft aangetoond dat hij weldegelijk tewerkgesteld kan worden indien hij wordt geregulariseerd. De beslissing is onjuist gemotiveerd.

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroep te hebben gedaan op het criterium punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist evenmin dat de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris dit criterium kan hanteren. De Raad merkt op dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft verweerder aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid die hij aanwendt bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidde als volgt:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt,

hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Blijkens het administratief dossier voegde verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een typeformulier regularisatieaanvraag in. Verzoeker kruiste in dit typeformulier het vakje *"werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden : (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimum"* aan.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat hem de regularisatie ten onrechte wordt geweigerd wegens het voorleggen van een deeltijds arbeidscontract, een attest van werkbereidheid van de VDAB en een belofte tot tewerkstelling. Verzoeker toont aan de hand van deze documenten immers niet aan dat hij beschikt over een arbeidscontract van minstens een jaar met een salaris dat niet lager is dan het wettelijk minimum. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd dat voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Het komt de Raad derhalve niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de eerste bestreden beslissing tot volgende vaststelling kwam: *"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd, waarvan het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar was dit op 15.12.2009 vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Uit het arbeidscontract dat betrokkene voorlegt kan worden afgeleid dat het gaat om deeltijdse arbeid en het loon van betrokkene wordt vermeld als zijnde 680 euro per maand. Het voorgelegde arbeidscontract, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.*

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt zoals de getuigschriften aantonen, vriendschapsbanden heeft aangeknoopt zoals de steun brieven doen vermoeden, aangesloten is bij een mutualiteit en in het bezit zou zijn van een SIS kaart en werkbereid is zoals wordt aangetoond doordat betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C, in het verleden reeds tewerkgesteld was en hiervan loonbrieven en een verlopen arbeidscontract voorlegt, in het kader van deze regularisatieaanvraag een werkbelofte en een ingevuld arbeidscontract d.d. 09.12.2009 voorlegt en een attest van werkbereidheid van de VDAB bijvoegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009."

Waar verzoeker verwijst naar een door hem voorgelegd 'verlopen' arbeidscontract, een attest van werkbereidheid van de VDAB, een belofte tot tewerkstelling en een 'verkeerdelijk' ingevuld arbeidscontract, doet hij geen afbreuk aan de hierboven geciteerde motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het "verkeerdelijk" ingevulde arbeidscontract nu de fax pas verzonden werd op 14 april 2011 en verweerder de bestreden beslissing heeft genomen om 21 december 2010 en bijgevolg geen kennis kon hebben van de fax.

De Raad dient op te merken dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de voorgelegde arbeidscontracten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de voorgelegde arbeidscontracten is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeker maakt met zijn verwijzing naar een 'verlopen' arbeidscontract, een attest van werkbereidheid, een belofte van tewerkstelling en een 'verkeerdelijk' ingevuld arbeidscontract niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker voorgelegde documenten in verband met diens tewerkstelling. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat hij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van criterium 2.8B van de vernietigde instructie waarop hij wenst beroep te doen niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een arbeidscontract, een werkbeloofte en een attest van werkbereidheid heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd, doch zoals reeds hoger gesteld werd deze verkeerdelijk ingevuld, hetgeen verzoeker niet ten kwade kan geduid worden.

Het belangrijkste is dat verzoeker in het verleden reeds op officiële basis gewerkt heeft en voor de toekomst een werkgever gevonden heeft die bereid is hem op officiële basis tewerk te stellen in een voltijdse betrekking aan het wettelijk minimumloon. (stuk 4)

Verzoeker merkt vooreerst op dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is.

Dat een werkbeloofte dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst die dient te worden neergelegd.

Beiden kunnen in geen geval een aanvang nemen zolang verweerster geen positieve beslissing neemt tot machtiging tot verblijf.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst.

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend ed.

Ook in huidige situaties waarbij verweerster beslist om een beslissing te nemen tot gegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8B. dient de betrokkene in kwestie op dat ogenblik zich te begeven naar de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid met de beslissing van verweerster, waarop de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid pas dan actie onderneemt en de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt, en de nodige documenten die dienen ingevuld en ondertekend worden.

Het is absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag voor afgifte van een arbeidskaart.

De betrokkene kan in principe na de beslissing van verweerster een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart zodat eigenlijk het onderzoek van verweerster mbt tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure een maat voor niets is.

Dat in casu een attest van werkbereidheid of een werkbeloofte dan ook in aanmerking dient te komen daar zij ook onder de opschortende voorwaarde is en verweerster enkel de verblijfsduur van betrokkene in België en de duurzame lokale verankering dient na te gaan.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is.

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een verbeterde arbeidsovereenkomst in te dienen.

Verweerder is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.”

2.6 De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Verzoeker betoogt dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde dezelfde uitwerking heeft als een werkbelofte. Het attest van werkbereidheid of werkbelofte dient dan ook in aanmerking te komen daar zij ook onder de opschortende voorwaarde is.

Blijkens het administratief dossier voegde verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een typeformulier regularisatieaanvraag in. Verzoeker kruiste in dit typeformulier het vakje *“werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden : (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimum”* aan.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat hem de regularisatie ten onrechte wordt geweigerd wegens het voorleggen van een werkbereidheid of werkbelofte. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd dat voldoet aan de voorwaarde van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 december 2009 blijkt dat verzoeker volgende documenten heeft ingediend: een arbeidsovereenkomst van 13 oktober 2008 tot 13 april 2009, een verklaring van Bistro K., een verklaring van restaurant R., een verklaring van A., een arbeidsovereenkomst en een attest van werkbereidheid van de VDAB. De arbeidsovereenkomst van 2008 tot 2009 is zoals verzoeker zelf bevestigt in zijn verzoekschrift ‘verlopen’. De verklaring van Bistro K. van 28 september 2009 bevat geen vermelding over een werkbelofte. De verklaring van restaurant R. bevat evenmin een vermelding over een werkbelofte. De verklaring van A. van 2 december 2009 bevat de volgende vermelding: *“Van zodra zijn regularisatie procedure aanvaard wordt bied ik hem deeltijds werk aan bij T. nv. waarvan ik de zaakvoerder ben.”* Het arbeidscontract van 9 december 2002 stipuleert dat het een contract voor 12 maanden betreft, met deeltijdse arbeidsregeling ten belope van 680 euro/maand. Het attest van werkbereidheid bevat de verklaring van verzoeker dat hij bereid is te werken en zich in te schrijven als werkzoekende bij de VDAB. Waar verweerder oordeelt dat geen van deze documenten voldoet aan de voorwaarde van een arbeidscontract van minstens een jaar met salaris niet lager dan het wettelijk minimumloon, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is genomen of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen naar het *vademecum* van de instructie van 19 juli 2009 waarin wordt verduidelijkt wat onder een arbeidscontract dient te worden begrepen. Verweerder stelt dat uit het *vademecum* blijkt dat het contract van bepaalde duur van minstens één jaar moet zijn of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumloon voorzien in de CAO nr. 43 van 2 mei 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijk minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten. Waar verzoeker aldus verwijst naar zijn werkbereidheid of werkbelofte volstaat dit niet om aan te tonen dat hij voldoet aan het criterium 2.8B, nu verweerder niet kan nagaan voor welke duur en met welk loon de werkbelofte wordt gegeven.

Verzoeker betoogt dat verweerder zou moeten weten dat de FOD werkgelegenheid de arbeidskaarten aflevert en de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren. Hij stelt dat verweerder niet de nodige communicatie heeft met de FOD van werkgelegenheid. Verzoeker stelt daarom vast dat niet noodzakelijk de arbeidsovereenkomst voorgelegd in het raam van de regularisatieaanvraag dezelfde is als de arbeidsovereenkomst voorgelegd in het raam van de aanvraag tot een arbeidskaart. Betrokkene kan in principe na de beslissing van verweerder een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen opnieuw op het *vademecum* van de instructie van 19 juli 2009 waarin wordt verduidelijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onderzoekt en bepaalt of deze in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B. *“Onder in aanmerking kan worden genomen van punt 2.8.B moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september*

2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract (...)."

De Raad wijst er tevens op dat verzoekers verwijzing naar de FOD van werkgelegenheid niet relevant is nu hij niet aantoont te voldoen aan de voorwaarde van criterium 2.8B van de vernietigde instructie waarop hij beroep heeft gedaan. Verzoekers betoog doet met andere woorden geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd bij zijn aanvraag die voldeed aan de vereisten.

Verzoeker verwijt verweerder hem de kans niet te hebben gegeven om een verbeterde arbeidsovereenkomst in te dienen.

De Raad merkt op dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken allerm minst blijkt dat de arbeidsovereenkomst 'verkeerdelijk' was ingevuld en de partijen de bedoeling hadden een voltijdse tewerkstelling met wettelijk minimumloon voor te leggen, te meer nu blijkt dat de voorgelegde werkbelofte van 2 december 2009 slechts de belofte voor een deeltijdse tewerkstelling betreft. Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg geen enkele indicatie van een mogelijks verkeerd ingevuld arbeidscontract. Bovendien is het aan verzoeker om bij zijn aanvraag de nodige diligentie en zorgvuldigheid aan de dag te leggen en erop toe te zien dat de stukken die hij voorlegt correct zijn ingevuld. Het komt aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria waarop hij zich wenst te beroepen. Er kan van verweerder niet worden verwacht contact op te nemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te wijzen op eventueel 'verkeerdelijk' ingevulde formulieren.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweester stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op het criterium 2.8.B. aangezien geen behoorlijk ingevuld arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd en in ondergeschikte orde een werkbelofte en een attest van werkbereidheid.

Dat enerzijds verzoeker naar het bovenvermelde verwijst waar personen die een arbeidsovereenkomst voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die een werkbelofte voorleggen niet.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat immers beiden overeenkomsten zijn onder de opschortende voorwaarde en personen slechts kunnen tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen om geregulariseerd te worden.

Dat bovendien de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure niet moet aangewend worden voor de afgifte van een arbeidskaart en betrokken personen na de beslissing van verweester een andere arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid zodat verweester ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst in aanmerking neemt en een werkbelofte niet.

Immers is het aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid om de nodige documenten af te geven die noodzakelijk zijn voor een afgifte van een arbeidskaart zodat verzoeker weldegelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en zijn toekomstige werkgever bereid is om hem in dienst te nemen nadat hij geregulariseerd te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

Dat verzoeker anderzijds opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem 15/12/2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatie-

herstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ.

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend, dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend.

Dat de staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet.

Dat echter verweerster dit niet voorziet voor personen die een werkbeloofte hebben voorgelegd (niettemin dit eveneens onder de opschortende voorwaarde als een arbeidsovereenkomst) zodat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat ook voor deze categorie van personen een herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden.

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan.

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen of deze minstens uit te nodigen vooralsnog een arbeidsovereenkomst over te maken.

Minstens had verweerster de mogelijkheid aan verzoeker moeten geven om de bestaande arbeidsovereenkomst te verbeteren.

Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat een arbeidsovereenkomst die slechts voorziet in een deeltijdse arbeid en een werkbeloofte wordt voorgelegd, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden van de gestelde criteria en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen rechtgezet worden.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is."

2.8 Verzoeker voert aan dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel werd geschonden, omdat "*personen die een arbeidsovereenkomst voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die een werkbeloofte voorleggen niet*". Verzoeker toont niet aan dat hij niet de mogelijkheid had om een regularisatieaanvraag in te dienen en beroep te doen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, in de mate waarin hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de vernietigde instructie. De criteria op grond waarvan bepaalde personen kunnen geregulariseerd worden, zijn objectief en redelijk verantwoord. Er blijkt niet waarom het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, vermits het verzoeker, voor zover hij aan de voorwaarden voldeed, vrij stond een dergelijke regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoeker betoogt dat de staatssecretaris een "*herstelprocedure*" voorziet indien de aanvraag om machtiging tot verblijf 'foutief' is ingediend en indien een aanvraag 'laattijdig' is ingediend. Verweerder voorziet niet in een "*herstelprocedure*" voor personen die een werkbeloofte hebben voorgelegd. Dit is een ongelijke behandeling gebaseerd op louter willekeurige criteria.

Waar verzoeker betoogt dat de staatssecretaris in sommige gevallen in een "*herstelprocedure*" voorziet, maakt hij dit niet aannemelijk. Er kan niet worden ingezien naar welke "*willekeurige criteria*" verzoeker verwijst waardoor er een ongelijke behandeling bestaat tussen personen voor wie een 'herstelprocedure' zou worden toegepast en personen voor wie geen 'herstelprocedure' zou worden toegepast.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN